

13 Ιανουαρίου 2022

Ο Λευτέρης Είναι ο Πρώτος Τυφλός Φοιτητής που Αποφοίτησε από το Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκπαίδευση / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

«Τα άτομα με αναπηρία πρέπει να κοινωνικοποιούνται, να βγαίνουν έξω, να κυκλοφορούν, να ζουν».

Συναντήσαμε τον Λευτέρη Ζυγούρα, ένα βροχερό μεσημέρι στην Καλλιθέα. Είναι 23 χρονών και είναι ο πρώτος τυφλός φοιτητής που κατάφερε να αποφοιτήσει από το Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ). Όταν τον βλέπει κανείς, αισθάνεται αμέσως τον δυναμισμό που εκπέμπει. Οι πρακτικές δυσκολίες που βιώνει στην καθημερινότητά του, ποτέ δεν στάθηκαν εμπόδιο για εκείνον. Αντίθετα, του έδωσαν περίσσια ώθηση και κουράγιο να ανοίξει τον δικό του δρόμο. Ποτέ δεν παραπονέθηκε για όσα του στερήθηκαν. Πάντα, σε κάθε βήμα του, προσπαθούσε να αναμετρηθεί με τα όριά του. Και πολλές φορές, κατάφερε να τα ξεπερνά. Οι τρικλοποδιές που του έβαλε η ζωή, δεν τον έριξαν κάτω. Θέλει συνεχώς να εξελίσσεται.

Ασχολείται ταυτόχρονα με πολλά πράγματα, οι μέρες του είναι γεμάτες. Από τον αθλητισμό που είναι η κινητήριος δύναμή του ώστε να θέτει ακόμα υψηλότερους στόχους, μέχρι τη μουσική και τους στίχους που γράφει, που τον βοηθούν να εκφράζει τα συναισθήματα και τα βιώματά του, βρίσκεται σε μία διαρκή κίνηση. Απεχθάνεται τη μεμψιμοιρία, σιχαίνεται την στασιμότητα και τον αρνητισμό. Απωθείται όταν κάποιος τον αντιμετωπίζει με λύπηση.

Κάνοντας μία αναδρομή στα παιδικά του χρόνια, αφηγείται πως γεννήθηκε με προβλήματα όρασης, ωστόσο στην ηλικία των δέκα ετών, η απώλεια ήταν ολική. Στη Θεσσαλονίκη πήγε σε Γυμνάσιο και Λύκειο που είχαν συνεργασία με τη Σχολή Τυφλών και στα οποία φοιτούσαν κι άλλα άτομα με προβλήματα όρασης. Από μικρός ήταν κοινωνικοποιημένος και δεν έτυχε ποτέ να πέσει θύμα bullying εξαιτίας του προβλήματός του. Είχε πάντα πάθος με την πολιτική, τις διεθνείς

σχέσεις και την ιστορία και γι' αυτό επέλεξε το Τμήμα Πολιτικών Επιστημών.

«Δεν υπάρχουν υποδομές για άτομα με αναπηρία»

Όταν σπούδαζε, οι δυσκολίες που αντιμετώπισε ήταν αμέτρητες. Διότι, επί σειρά ετών, αναγκαζόταν να υπάρξει σε ένα Πανεπιστήμιο το οποίο δεν είχε υποδομές για τα άτομα με αναπηρίες. Περιγράφοντας τον καιρό που ήταν στη σχολή, αναφέρει στο VICE πως «με τους καθηγητές μου και το προσωπικό του ΑΠΘ, είχα πολύ καλή συνεργασία. Ωστόσο, δεν υπήρχε καμία γνώση πάνω στο θέμα της αναπηρίας. Δηλαδή δεν ήξεραν τον τρόπο να μου εξηγήσουν ορισμένα πράγματα, όπως τι βιβλία πρέπει να μου δώσουν, πού θα τα βρω, πώς να διαβάσω. Μπορεί κάποιος καθηγητής να είναι εξαιρετικός στο αντικείμενό του, αλλά οι περισσότεροι δεν έχουν συνεργαστεί ξανά με τυφλούς». Οι συμφοιτητές του και η παρέα του από τη σχολή, ήταν εκείνοι που τον βοηθούσαν με τα mail, με την επικοινωνία με τους καθηγητές αλλά και με το διάβασμα, καθώς ήταν πολύ άνετοι με το θέμα της τυφλότητας. «Δεν με βοηθούσαν λόγω του προβλήματος στην όραση, αλλά επειδή ήταν φίλοι μου», αναφέρει. Επίσης, σε ορισμένα μαθήματα, για παράδειγμα στη στατιστική, δεν μπορούσε να συμμετέχει ενεργά καθώς δεν υπάρχουν προγράμματα που σηκώνουν τις φωνητικές εντολές, με αποτέλεσμα να δίνει εξετάσεις θεωρητικά.

Η φοιτητική του ζωή δεν είχε καμία διαφορά από τη φοιτητική ζωή ενός αρτιμελή ανθρώπου, καθώς δε στερήθηκε ούτε τις εξόδους, ούτε τα ταξίδια. Ωστόσο, η

πραγματικότητα δεν είναι έτσι για όλα τα παιδιά με προβλήματα όρασης. «Πολλά τυφλά παιδιά έχουν θέμα με την κοινωνικοποίηση και είναι κλεισμένοι στον εαυτό τους. Πολλοί ξεκινούσαν και τελείωναν τη σχολή χωρίς να έχουν δημιουργήσει παρέες», λέει.

Μέσα σε ένα αχανές Πανεπιστήμιο όπως το ΑΠΘ, με 54 τμήματα, οι δυσκολίες για τα άτομα με αναπηρία (ΑμεΑ) είναι τεράστιες. Σύμφωνα με τον Λευτέρη, είναι σχεδόν αδύνατο για ένα άτομο με αναπηρία, να προσεγγίσει όλα τα κτίρια, εάν δεν έχει κάνει βασικά μαθήματα κινητικότητας. Δεν υπάρχει κάποιο σημείο αναφοράς. Όπως εξηγεί, θα έπρεπε να υπάρχει οδηγός τυφλών μέσα στα κτίρια, καθώς οι σχολές του Πολιτικού, του Οικονομικού και της Νομικής, εκτείνονται σε πέντε ορόφους. Οπότε, εκείνος που είχε μαθήματα επιλογής σε διαφορετικούς ορόφους, δεν μπορούσε να προσεγγίσει τις αίθουσες μόνος, έπρεπε να έχει πάντα κάποιον μαζί του να τον καθοδηγεί.

Η πιο δύσκολη στιγμή στην καθημερινότητά του ήταν όταν, κατευθυνόμενος στη σχολή του, έπρεπε να διασχίσει την Εγνατία, στην οποία δεν υπήρχε ηχητικός σηματοδότης. Και έπρεπε στις 8.30 το πρωί να περιμένει κάποιον περαστικό, ώστε να τον βοηθήσει να περάσει απέναντι. «Υπήρχαν άνθρωποι στη γειτονιά μου, οι οποίοι δεν ήθελαν ηχητικά φανάρια, γιατί ισχυρίζονταν ότι τους ενοχλούσε ο θόρυβος», λέει ο Λευτέρης.

Πέρα από τη σχολή, μου μιλά για την ενασχόλησή του με τον αθλητισμό. «Ασχολούμαι με τον στίβο, είμαι αθλητής της δισκοβολίας και τη σφαιροβολίας, στον Ήφαιστο Θεσσαλονίκης, ο οποίος είναι για ΑμεΑ. Οι προπονήσεις γίνονται στο Καυτατζόγλειο. Τώρα που βρίσκομαι στην Αθήνα για ένα διάστημα, πρέπει να ψάξω για προπονητή και γήπεδο, διότι κυνηγάω διοργανώσεις του εξωτερικού και πρέπει να βιαστώ για να μη μείνω πίσω με τις προπονήσεις. Στόχος μου είναι να συμμετέχω σε κάποια μεγάλη διοργάνωση, όπως είναι οι Παραολυμπιακοί, για παράδειγμα», αναφέρει. Το μεγάλο του πάθος, όμως, είναι η μουσική. Εδώ και ενάμιση χρόνο, μαζί με έναν φίλο του, γράφουν στίχους και ανεβάζουν χιπ-χοπ κομμάτια στο κανάλι τους στο YouTube. Όνειρό του είναι να κυκλοφορήσει τον προσωπικό του δίσκο κάποια στιγμή. Η ραπ μουσική τον εκφράζει, καθώς όπως λέει, είναι πολύ άμεση. Αυτή την περίοδο, βρίσκεται στην Αθήνα, σε ένα διετές πρόγραμμα μαθητείας του ΟΑΕΔ, μέσω του οποίου ασχολείται με λογιστική, φορολογία και υπολογιστές, έτσι ώστε να του ανοίξει δρόμο για την ένταξή του στην αγορά εργασίας.

Οι μέρες του στη Θεσσαλονίκη ήταν γεμάτες και πέρα από τη σχολή, περιλάμβαναν βόλτες με τους φίλους του, προπονήσεις, γήπεδο -που πήγαινε να δει τον Ηρακλή- αλλά και ενασχόληση με τη μουσική. Σε μία πόλη όπως η

Θεσσαλονίκη, η οποία έχει καλή ρυμοτομία, οι μετακινήσεις για εκείνον ήταν εύκολες. Βέβαια, υπήρχαν και οι πρακτικές δυσκολίες, τις οποίες δεν μπορούσε να αποφύγει. «Το δύσκολο είναι, όταν πάνω στους οδηγούς τυφλών τοποθετούν τραπεζοκαθίσματα, όταν υπάρχουν αμάξια παρκαρισμένα στις διαβάσεις, σπασμένα πεζοδρόμια ή δέντρα πάνω στα πεζοδρόμια», επισημαίνει. Τον ρωτώ εάν υπάρχει προσβασιμότητα στο θέατρο και το σινεμά για τα ΑμεΑ. «Έχω πετύχει κινηματογράφο με λεκτική περιγραφή. Περιγραφές υπάρχουν επίσης και σε κάποια μουσεία. Και έχω δει μια έκθεση ζωγραφικής του Μιρό με έργα ανάγλυφα και περιγραφή σε κώδικα Μπράιγ. Ωστόσο, αυτά είναι μεμονωμένα. Καθολική πρόσβαση δεν υπάρχει», εξηγεί ο Λευτέρης.

«Πρέπει να επιτευχθεί η συμπερίληψη, όχι απλά η ένταξη»

Αν μπορούσε να κάνει προτάσεις στο κράτος ώστε να βελτιωθεί η ζωή των ΑμεΑ, το πρώτο πράγμα που θα ήθελε, είναι να υπάρχουν καλά πεζοδρόμια, χωρίς εμπόδια, με οδηγούς και ράμπες, ενώ σε ό,τι αφορά τη μετακίνηση, σημειώνει πως τα λεωφορεία θα έπρεπε να έχουν τηλεματική, γιατί όσα άτομα είναι τυφλά, δεν ξέρουν σε ποια στάση να κατέβουν. «Το σημαντικότερο από όλα είναι η συμπερίληψη, όμως, όχι η ένταξη. Όταν κάποιον τον εντάσσεις, είναι σαν να τον βλέπεις ως “ξένο” σώμα. Στον αθλητισμό θα ήταν πιο ωφέλιμο να συνυπάρχω με αρτιμελείς, για να μάθω πως να αλληλεπιδρώ μαζί τους και εκείνοι με μένα. Όταν απομονώνεις έναν τυφλό και τον βάζεις να συνυπάρχει μόνο με τυφλούς, βγαίνοντας στην κοινωνία δε θα μπορεί να συνυπάρξει με τους υπόλοιπους ανθρώπους. Όταν τους απομονώνεις σε ξεχωριστά σχολεία, είναι σαν να τους πετάς έξω από την κοινωνία», λέει ο ίδιος.

Παράλληλα, σε σχέση με την ένταξη στην εργασία, τονίζει πως τα ΑμεΑ παίρνουν ένα επίδομα ύψους 700 ευρώ, το οποίο, όταν βρουν δουλειά, μειώνεται στα 350. «Είναι λάθος τακτική, διότι εμένα δεν μου δίνουν κίνητρο να δουλέψω. Αν παίρνω 350 ευρώ επίδομα και άλλα 600 μισθό -δηλαδή 950 στο σύνολο- για οκτώ με δέκα ώρες δουλειάς και από την άλλη παίρνω 700 ευρώ για μηδέν ώρες δουλειάς, δύσκολα θα πάω να δουλέψω. Και κατ' επέκταση δεν θα κοινωνικοποιηθώ, δεν θα κυκλοφορήσω, δεν θα υπάρξω. Δεν μου δίνουν κίνητρο όταν με παροτρύνουν να αράξω σπίτι, να παίρνω το επίδομα και ο κόσμος να με αντιμετωπίζει σαν άτομο ανήμπορο. Μετά, αυτό αποτυπώνεται και σε εμάς. Και έχει αλυσιδωτές συνέπειες», υπογραμμίζει.

Η δική του ιστορία είναι μία πηγή δύναμης για τα άτομα με αναπηρίες. Όπως λέει, κάθε ορκομωσία ΑμεΑ φοιτητή, είναι ένα κίνητρο για τον επόμενο ΑμεΑ φοιτητή. Και το δικό του μήνυμα προς τα άτομα με κάποιου είδους αναπηρία, είναι να κοινωνικοποιούνται, να βγαίνουν έξω, να κυκλοφορούν, να ζουν. Να μάθουν να

αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες και να μάθουν να ζουν με αυτές. Εξάλλου, αυτό κάνει κι εκείνος.

Πηγή: [vice.com](https://www.vice.com)